

**Tisztelt Dalma Asszony, Házelnök Úr, Miniszter Úr, Főigazgató Úr!
Kedves Hölgyeim és Uraim!**

A Keskenyúton Alapítvány szakértői testületének, kuratóriumának, támogatóink és barátainak nevében köszönöm a szívós kitartással és elszántsággal nekünk ítelt díjat! Elnök úrnak külön köszönöm méltatásunkat. A „Polgári Magyarországért” díj nagy elismerése munkánknak.

„A délvidéki magyarok tízezrei ellen elkövetett kommunista népirtás bűn volt. Ennek megállapításához és kimondásához nem szükséges semmi más csak józanész és keresztény erkölcs.”

Kövér László házelnök úr törte át e szavakkal a vesztésre erőltetett büntudat és a győztes írta hamis történelem építette hallgatás szégyenletes falát 2011 novemberében az Országgházban tartott megemlékezésen, újabb muníciót adva számunkra.

Az 1944-45-ös délvidéki magyarirtás mind máig nem szerves része a magyar történelemoktatásnak, Szerbiában is csak hős partizánokról szól a tanítás.

Alázattal, kitartással és türelemmel megtanultuk, hogy áldozatainkat nekünk kell eltemetni, nekünk kell elmondani gyerekeinknek, hogy hogyan és hová tűntek százezrek a Bácskából, Bánátból, Szerémségből és a Dráva-szögből, nekünk kell lemosni apáinkról a méltatlan gyalázatot azért, hogy az unokák emelt fővel vállalhassák magyarságukat a Délvidéken is.

Van, amit mi civilek, nem tudunk megoldani, de hallgatnunk ezekről sem szabad! Ezért most elmondom Önöknek is, hogy Szerbiában, elviekben ugyan lehetséges a rehabilitáció, de ez a folyamat méltatlanul nehézkesen zajlik. A hosszas és sokszor megalázó eljárások után nehezen és ritkán megszülető felmentő ítéleteket is rendre megfellebbezi a felsőbb bíróság, újabb és újabb ártatlansági bizonyítékot követelve a leszármazottaktól. Így kárpótlásról szinte alig beszélhetünk.

Szerbiában máig háborús bűnösnek számító Nagypám és a többtízezer, nemzeti hovatartozásuk miatt kivégzett civil mellett máig háborús bűnös a Szabadkáról a magyar országgyűlésbe behívott Bogner József képviselő, akit több hónapos fogva tartás után végeztek ki és kapartak el az egyik szabadkai tömegsírba. Háborús bűnösnek számít a Budapestről elhurcolt, koncepciók perben elítélt és különös kegyetlenséggel kivégzett Krámer Gyula felsőházi tag, Deák Leó főispán, és Szombathelyi Ferenc vezérkari főnök is.

Matuska Márton kutatásaiból tudjuk, hogy több mint 30 egyházi személyt is likvidáltak, köztük Gachal János torontálvásárhelyi református püspököt és Szabó Dénes tóthfalusi plébánost is. Ki fogja őket rehabilitáltatni? Lehet, hogy ők nincsenek is rajta a gyanúsán fogyatkozó hivatalos áldozati listán?

Fürjes János telepfelügyelő, Újvidékről behívott felsőházi tag 1945 után megjárta a börtönt, a hortobágyi internálótábort, rendőri felügyelet alatt, kényszerlakhelyen halt meg Gárdonyban, a hatvanas években. Őt nem számíthatjuk a 30-40 ezer közé becsült délvidéki halálos áldozat közé, akik közül egyedül három falu (Csurog, Zsablya és Mozsor) legyilkoltjainak van méltó emlékhelye a csurogi dögtemetőben. Pedig 2001-ben Makovecz Imre emléktornyot tervezett „40 ezer magyar emlékére” és a terveket az újvidéki áldozatok hozzátartozóinak ajándékozta. Budapesten, a nemzet fővárosában is adósak vagyunk áldozataink méltó emlékhelyével.

Sok még a feladat, de az eltitkolt délvidéki tömegsírokba ölt nagyapáink emléke 2010 óta végre fokozatosan a történelmi magyar tudat részévé válik. Lassan talán ők is ott nyugodhatnak abban a jelképes, hatalmas sírkertben, amely a kárpátaljai Szolyvától, a Duna-deltába elhurcolt, és ott kegyetlenül elpusztított erdélyi és partiumi magyar halottak jelöletlen nyughelyén át, a kitelepített, bebörtönzött és kivégzett felvidéki magyarok sorsával együtt teszi teljessé számunkra a Kárpát-haza XX. századi történelmét. Közös vonása a nemzeti mártíriumnak, hogy a kommunista terror nyomán született gyalázatos ideológiára hivatkozva közönséges bűnözők, mai szóhasználatl élve terroristák gyilkoltak halomra ártatlan embereket.

Alapítványunk elismerése számomra azt bizonyítja, hogy a polgári, keresztény és erős Magyarországnak ma már van ereje együtt látni az elszakított területeken végigsöprő kommunista népiirtás áldozatait.

Hálás vagyok a sorsnak, hogy itt lehetek Önökkel, áldott karácsonyi ünnepet, sikeres újesztendőt, és méltó emlékhelyet az elszakított területek ártatlan áldozatainak.

A gyászban és reményben egygé forrt nemzetünk valós történelmének ismerete adjon mindnyájunknak hitet, erőt és kitartást a keresztény kultúránkat fenyegető támadások idején.

„Erős igazsággal az erőszak ellen: így élj, s nem kell félned, veled már az Isten.” *Babits M.*